

KIS LAP

Byrne és T. fényk.

AZ ÚJ ÉV TÜNDÉRE. (Lásd a 447. lapon.)

LVII. köt. 27. szám. Ara negyed évre 2 K. Egyes szám ára 24 fil. 1899. deczember 31-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A KELLEMETLEN VENDÉG.

— Beszélyke. —

— VENDÉG ide, vendég oda, én ugyan nem fogom lesni, amíg elő méltóztatik sétálnia. Mit várhatja magát?

— Igazad van! Jobban is mulatunk, ha nincs velünk.

— Meghiszem azt! Mindig van kifogása. Ezt se tegyük, azt se tegyük, ezért, meg azért, meg amazért. Hát üljön ott a fűtött kályhánál és játsszon bábusdit Iluskával!

— Hahaha! Es azt hiszed, nem megteszi? Tegnap is rajta értem, mikor Iluskával játszott.

— Megmondta Bódi mindjárt másnap, hogy nem közénk való. Nem is szereti. Tegnap is elmaradt tőlünk e miatt a kellemetlen Andor miatt.

— Pedig Bódival már csak jobban elmulatunk.

Két piros-pozsgás képű gyerek beszélgetett így a Balaton-parti szép uri lak tornácán, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a hatalmas tóra, mely most keményen befagyva, mint végtelen jégmező terült el. Ez aztán koresolyázó pálya! A két fiu azonban alig ha oda készült. Nem volt náluk koresolya.

Sietve távoztak s már a kapuhoz értek, mikor egy vidám, kedves képű leánya futott a házból utánok.

— Elek, Béla! Hová mentek? Andor a koresolyáján igazít valamit, mindjárt jön. Ő is akar koresolyázni.

— Csak hogy mink nem akarunk. Ha neki tetszik, menjen maga! felelt Béla.

— Ha ugyan mer egymagában rámenni a rettenetes Balatonra, toldotta meg Elek.

S a két fiu nevetve távozott, miközben Béla szinte örvendve szólt:

— No, végre elmenekültünk előle!

— Magam is szeretem, bizonyítá Elek, ámbár tulajdonképen magunk vagyunk az oka, hogy ez az alkalmatlan vendég a nyakunkra jött.

Az bizonyos, hogy mikor a nagy vakációban ott jártak Budapesten atyafi-látogatóban Andoréknál, nagyon hívták unokatestvéröket viszont-látogatásra.

— Hát nektek budapestieknek még ez is tó? Hiszen nálunk az ilyen hitvány pocsolya még a békának se köllene.

— Biz' ez nem tenger, felelt Andor nevetve. De mégis jó, kivált télen, mikor befagy. Pompásan lehet rajta koresolyázni.

— Ugyan kellemes koresolyázás lehet! Mindig egy kis darabon keringeni! Próbálnád nálunk, a Balaton jegén! Ott aztán érdemes neki iramodni. Mértföldekre eliringálhat az ember.

— Az valóban pompás lehet. Irigyellek is sokszor télen, mikor hallom, hogy befagyott a Balaton.

— Hát látogass meg egyszer olyankor! A karácsonyi kis vakáció éppen arra való volna. Jó egy hetet tölthetnél nálunk ujév napjáig.

Andor szenvedélyes és nagyon ügyes koresolyázó volt, az ajánlat tehát nagyon csábította. Jó szülei szívesen teljesítették kívánságát, mert Andor mindenkép rászolgált szeretetökre; aztán meg a két rokon fiu éppen hozzá való pajtás volt: Elek körülbelül tizenhárom éves, mint Andor, Béla egy esztendővel fiatalabb. Karácsony első napján tehát utra is kelt Andor, kinek az anyja még azt is a lelkére kötötte:

— Aztán, kedves fiam, légy rajta, hogy a bácsiéknak semmi panaszuk se legyen reád. Tudod, vendég leszel ott, ha rokon is. Meg a kis Iluskához is légy figyelmes, ne csak a fiúkkal jó pajtás.

Egy hete, hogy ott volt Béláéknál és, amint láttuk, ugyan furcsára fordult a dolga. A két házi urfi szándékosan került; ime, most is valósággal megszöktek előle. Mikor rendbe hozott koresolyájával a tornáczon megjelent, Iluska már épp vissza ért oda.

— Elek és Andor elmentek valahová, nem akarnak ma korcsolyázni, mondá.

— Kár! Nagyon arra való az idő. Így hát én sem mehetek.

— Miért nem? Elek sokszor megy egyedül.

— Bizvást tehetném én is. De a bácsi, a te atyád, Iluskám: az a lelkemre kötötte, hogy soha se menjek magam, mert a halászok sokfelé vágnak léket a jégbe s én nem ismerem jól a jeleket. Megigérttem, hát meg is tartom.

— Ahá! Hát azért? Elek azt mondta, hogy nem mersz. Ugy-é nem igaz?

Andornak arczába szökkent a vér, szép nyílt tekintetű szeme haragtól villogott, de csak egy pillanatig. Aztán mosolyogva felelt:

— Biz' én nem tudom, Iluskám. Nagy fonákság volna, ha itt előtted dicsekedni akarnék; de annyit mégis mondhatok, hogy soha senki sem tartott gyávának egészen mostanáig, még ide nem jöttem. No, itt, igaz, már többször hallottam efféjét. De nem tehetek róla. Egyik-másik dologról egészen másképp gondolkozom, mint Elek és Béla, meg az a Bódi. Mert például én azt tartom gyávaságnak, ha valaki sutytyomban, titokban tesz olyasmit, amitől eltiltották.

— No, hisz' az természetesen úgy is van.

— És gyávaságnak tartom azt is, ha valaki gyöngébbet bánt, vagy szegény ártatlan állatot kinez.

— Hogy ne! És ki tesz efféjét?

Andor egy pillanatra össze ránczolta a homlokát, aztán megint csak vidáman mondá:

— Csak úgy mondtam. De most már, ha nem megyek korcsolyázni, hát tudod mit, Iluska? Építsük tovább a nagy hópalotát ott a kertben.

— Jaj de jó lesz! Mindjárt fölöttem a bundáskámat és bekötöm a fejemet, mert hideg van. Menj csak előre, mindjárt ott leszek.

Ment Andor s míg egy-maga volt, meg lehetősén elborult az arca.

— Mégis boszantó! Milyen hirbe keveredem itt! Már többször hallottam ezt a csufolkodó czélzást... de mint vendég, csak nem kelhetek birokra a háziakkal? Attól a Bóditól ered az egész. Tegnap a fülem hallatára mondta, hogy kényeskedem, hogy nagyon rendes, pontos viseletűnek akarok látszani, de csak mert gyáva vagyok. Tudom, honnan fu a szél. Haragszik rám a ficzkó, hogy nem pajtáskodom vele. Nagyon igaza volt a bácsinak, mikor óva intett tőle. Elek és Béla ugyan rosszul teszik, hogy az atyjok háta mögött oly nagyon barátkoznak vele és a kedvéért ugyancsak nem atyafiságosak hozzám. Ha akarnám, de megfizethetnék nekik! De csak nem fogok árulkodni, zenebonát okozni! Majd elmulik ez a két nap... Holnap Szilveszter napja, holnapután délebben haza térek. Aztán mulathatnak a kedves Bódijokkal. Tudom, most is miatta hagytak itt a faképnél.

Ebben Andor csöppet sem tévedett. Elek és Béla, ha csak szerét teheték, együtt voltak Bódival, a bíró fiával. Ez vagy két évvel öregebb, izmos ficzkó volt, de nagyon kedvében járt a két testvérnek s ezek nem vették észre, hogy Bódi nagyon jó hasznát látja ennek a pajtáságnak, mert mindenféle furfangos ürügygel mindig kicsalta a pénzüket, egy-egy új szép zsebkésöket és más holmijokat. Cserében mindig tudott számukra új meg új mulatságot, csak hogy biz' ezek legtöbbször olyanok voltak, hogy a két testvér szülei ugyancsak haragudtak, ha megtudták. De csak ritkán tudták meg.

Most veszedelmet látott Bódi. Ez a budapesti vendég, ez az Andor, mind-untalan rontja a mulatságot, utóljára bizony talán még be is sugja a szüléknek.

— Milyen foghegyről beszél velem! Milyen kényes! Pedig csak félénk, gyáva! Hiszen láttátok, hogy megijedt a vén Ambur halásztól is?

— Az ám! Nevetséges! bizonyíták Elek és Béla. Igazi nagyvárosi gyáva urficska. Csak már elmene a nyakunkról! Akkor is mért nem ott maradt inkább azzal az ostoba vén halással?

Való igaz, Andor inkább ott maradt. Ugy történt az, hogy Elek, Béla és Bódi a falu szélén megálltak a vén Ambrus halász kunyhójánál. Haragudtak az öregre, mert nyáron soha sem vitte őket magával a csónakjában. A vén halász a kis unokájával, az öt-hat éves Palikával és egy öreg kutyával éldegélt a házikóban. Épp most nem volt otthon, de a fiúcska és a kutya ott álldogáltak a kapuban. Bódi rögtön kész volt a vásott tervvel. Rávetették magukat a fiúcskára és tépázták, ezibálták, a kutyát pedig lefűelve, megkötözték és verték. Sívalkodott a fiú is, az eb is, de kinzóik csak annál jobban mulattak.

— Majd megmondom öreg apámnak! mondogatta a fiúcska elkeseredetten.

Épp mikor ezt mondta, akkor ért oda a tőlük kissé elmaradt Andor. Főlháborodva szólt:

— Ugyan, ugyan! Mit csináltak? Hisz ez szégyenletes dolog! Amott jön az öreg halász.

A három czimbora egy szempillantás alatt eltűnt, de Andor nem ment velök. Csitította a sirdogáló fiúcskát és leoldozta a madzagot a megkinzott ebről, s ez hálásan nyaldosta aztán a kezét. Így találta őket az öreg Ambrus halász. Palika még folyvást sirdogálva panaszkolt el a gonosz csinyt, de Andor igyekezett, hogy lehetőleg mentegesse Bódiékat és megengesztelje az öreget.

— Jól van no, kedves urfi, a maga kedvéért annyiban hagyom a dolgot. Láttam én messziről mindent, azért siettem vissza. Azt is láttam, amit az urfi tett, hogy még ezt az öreg állatot is megsajnálta. Bizony jól tette, ifiuram. Derék egy jószág ez, sok embernek megmentette már az életét.

S Andor aztán sokáig elbeszélgetett az öreggel és, való igaz, ezt érdekesebbnek találta a Bódi társaságánál.

De az is igaz, hogy ettől fogva még kevésbé szerették őt Bódi, Elek és Béla, sőt gunyolták, hogy mivel már ő is ott volt, mikor a vén halász közeledett, hát megijedt és kérlelgette, nehogy valami baja legyen.

Más nap nagy készülődés volt a háznál. Szilveszter estéjére mindig sok vendég gyűlt oda. Andor látta, hogy a néninek mind a két keze tele van dologgal; ilyenkor jobb, ha a fiatalság nem lábatlankodik. Kisétált tehát Huskával a kertbe és tovább építették a hópalotát. De nem készültek el vele ebédig.

— Ebéd után befejezzük, ugy-e, Andor? szólt Huska. Holnap elutazol, magam pedig nem tudnám bevégezni.

Andor készséggel megígérte, hogy rászánja az utolsó délutánját.

Ebéd után az apa így szólt:

— Én most befogatok a szánkóba és átrándulok nagybátyámékhoz, elhozom őket estére. Gyerekek, ti csak itt a ház körül játszogassatok. Nagyon furcsa a levegő. Jobb lesz, ha nem mentek a Balatonra.

Alig hogy az apa elszánkózott, már szedték Elek és Béla a kocsolyájukat. Mivel Andor is ott volt a szobában, nem teheték, hogy ne hívják.

— Nem mehetek, felelé Andor. Megígértem Huskának, hogy bevégezem a hópalotáját. De különben sem mehetünk. Hiszen a bácsi azt mondta, hogy ne menjünk a Balatonra.

— Éppen nem azt mondta, szólt Elek. Csak annyit mondott, hogy jobb lesz, ha nem megyünk. Ezzel még nem tiltotta meg.

— Persze, hogy nem, bizonyítá Béla. Apácska sokszor mond effélet.

— Csak hogy te mindjárt megijedtél, hogy ma talán valami különös veszedelem vár a Balaton sik jegén. No, hát csak maradj!

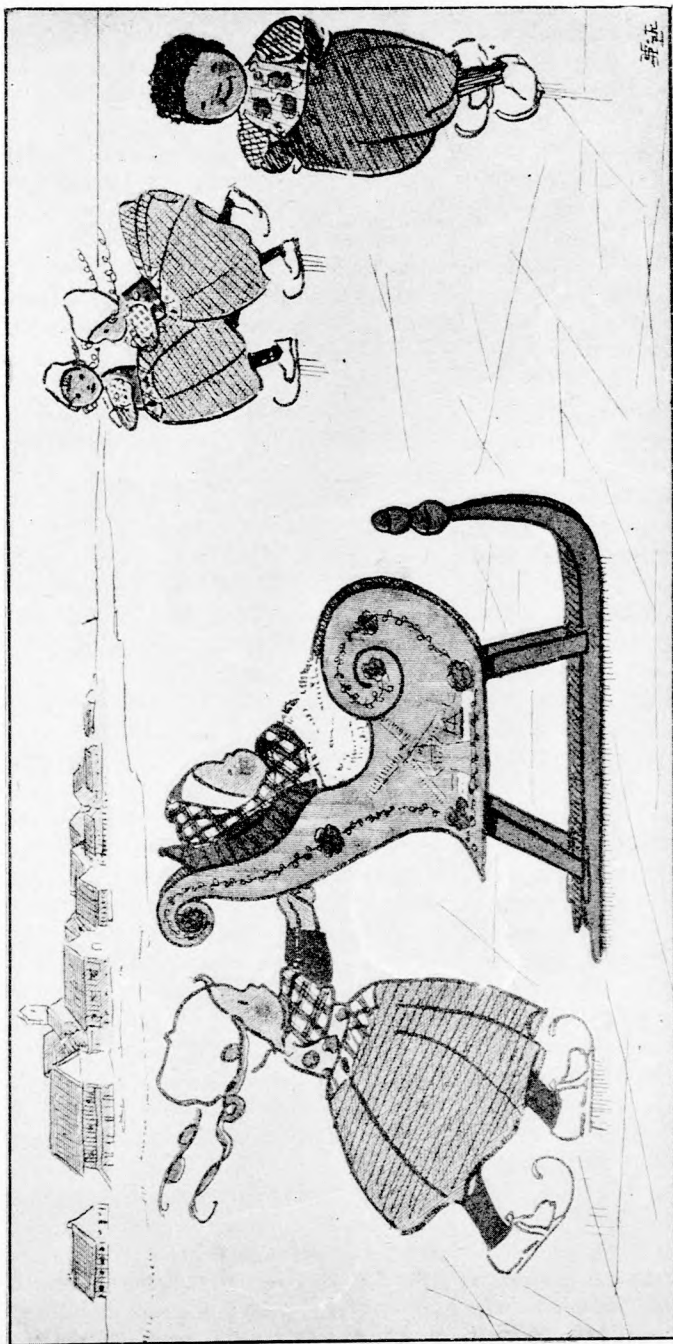
A két testvér nevetve távozott. A tornáczon Bélának eszébe jutott valami.

— Jól megtréfálnók Andort, ha magunkkal vinnők Huskát is. Akkor egészen magára maradna.

Meg is tették. Huska nagyon jól tudott kocsolyázni, könnyen ráállt egy kis félőrai kirándulásra. Csak az a boszuság érte őket, hogy épp mikor már indultak, a mama hívatta Eleket, akivel végeztetni kívánt valamit.

(Folytatása a 442. lapon.)

T É L I Ö R Ö M.

Leesett a hó,
Hideg lett nagyon;
Jéggé vált a hó,
Siktunk a fagyban.

Kiesi Gézakát
Jól betakarom
S mint a pakétát,
Szánkóba rakom.

Aztán hoya baj! ...
A szót megfókám ...
Sikos a talaj,
Szállni rajt öröm.

Épp felénk repül
S nézi Leczika:
Arca földerül;
»Szervusz Katicza!«

Össze fontva kart
Száll Mari s Kató,
Fagy pirosra mart
Orrot, arczod, ó!

Oda se neki!
S ki nem él vele,
Annak iszkiri! ...
Koczkón a helye.

(Folytatás a 440. laphoz.)

— Menjetek előre, szólta Elek. Bódi már ott vár a parton. Majd én is utánatok megyek, mihelyt szabadulok. Tudom, mely tájon keressetek.

Béla és Iluska tehát elsétáltak a partra és Bódit már csakugyan ott találták. Lepedőbe takart nagy csomag volt a kezében.

— Mi az? kérde Iluska.

— Majd meglátja, Iluska kisasszony. Nagyszerű multságunk lesz.

Felcsatolták a koresolyájukat és megindultak. Gyorsan haladtak, mind távolabb a parttól. Iluska végre már kezdte megelégni.

— Már nagyon messze vagyunk, nem is látni a partot, mondá. Most már vissza fordulhatunk.

— No persze! szólta Bódi nevetve. Még csak fele-utján vagyunk.

— Halászni fogunk, szólta Béla büszkén.

Iluska jól tudta, hogy a halászok télen nagy léket vágnak a Balaton jég-pánczéjába és ott fogdossák ki a halat. De már azt biz' ő nem tudta nagyon pontosan, szabad-e akárkinek is kifogdosni a halakat. Béla és Bódi bizonyosan tudják, mit csinálnak. Mulatságnak nagyon jó lesz a halászat.

Készséggel ment hát tovább. Már nem is láttak a téli sűrű levegőn át a messzi partra, de nem is igen nézegettek hátra, csak siettek odábl, néha nagy kanyargással. Mert sik ugyan a Balaton jege, de néhol mégis van akadály: egy-egy lék, repedés, vagy a szélről össze hordott nagy hóhalmok. Mind-ezt baj nélkül kerültk meg s Bódi végre fölkiáltott:

— No, megérkeztünk!

Nagy lék volt ott a jégben, kicsillant a tó zöldes-kék vize.

— Csak meg ne lepjen valaki! jegyzé meg Béla.

— Attól nem kell félnünk. A halászok már mind haza takarodtak, ünnep szombatján nem is jönnek ki többé. Most mienk itt a világ.

Szétbontotta a batyut és mindenféle halász-eszközt szedett elő. Aztán dologhoz láttak, feszülten lesve, mikor huzzák ki az első kövér fogast. A halak azonban nem találták sietősnek a dolgot. Biz' a halászatához türelem szükséges. A türelem pedig nagyon szép ugyan, de kissé esipős dolog hideg téli napon, ott a Balaton sik jegén, kivált ha az ember nem mozog. Dideregtek a fiatal halászok, de csak türték nagy ideig, mozdulatlanul bámultak le a vízre. Pedig jobb lett volna, ha néha-néha körül is nézegetnek!

Iluska végre már annyira fázott, hogy nem bírta tovább. Haza akart menni.

— De hiszen még egyetlen halat sem fogtunk! szólta Béla.

— Nem bánom! Meghülök... Megyek!

— No bizony, hát menjen! mondá Bódi. A sik jégen el nem tévedhe...

Torkán akadt a szó. Mert amint beszélgetés közben most már föltekintettek, rémülten vették észre, hogy öt-hat lépésnél tovább nem látnak. Mialatt ők halászatgáltak, a Balatonra ráereszkedett a sűrű téli köd!

Rettenetes itt ez a köd, rosszabb a sötét éjszakánál. Éjjel egy-egy parti-tűz irányt mutathat, de a ködben semmit sem látni. És hiába bizik valaki abban, hogy jól tudja, merre van a part. Megindul, de amint léket, hó-halmot kerülget meg, alig pár perc múlva már nem tudja, mennyire, milyen irányba kanyarodott. Talán ugyanegy hely körül kering órákig; vagy a tó hosszában halad, a tó pedig tizenkét mértföld hosszú! Napokig bolyonghat a ködben, de ki nem talál. Azaz... dehogy napokig! Ott éri a csikorgó hideg éj s a fáradtan pihenni kénytelen vándor megdermed, megfagy!

Tudta ezt Bódi és Béla, tudta Iluska is. Halálos rémület lepte meg őket, reszketve bámultak egymásra. A szegény leányka végre kétségbe esett sirásra fakadt.

— Ó Istenem! Mi lesz belőlünk!

Most lett volna sora, hogy Bódi, mint legöregebb, legerősebb, módot keressen a

menekülésre; de most tünt ki legjobban a gyarlósága. Ő remegett legerősebben, szinte hallani lehetett a fogai vaczogását.

— Meg... megindulhatunk... de... Isten tudja... hova jutunk... nagyon messze benn vagyunk... a tó közepén.

Béla még bizakodni próbált.

— Elek tudja, hova indultunk... majd ő segítségünkre jön.

— Az ám! szólt Bódi csüggedten. Azt hiába várjuk. Nem akad olyan oktanul vakmerő ember, aki ebben a ködben neki induljon a Balatonnak. Elek sem fogja megpróbálni!

És Bódi jól ismerte Eleket.

Elek, miután elkészült az anyjától rábizott munkával, épp akkor ért a kapu elé, mikor Andor, aki a hó-palota építésénél már nem győzte várni Iluskát.

— Milyen sűrű köd szállt a Balatonra! szólt Andor érdeklődve. Ezt még nem láttam... De mi lelt, Elek? Hiszen olyan halovány lettél, mint a fal. Mi a baj?

— Nagy... nagy baj... ha ott érte őket a köd...

Hamar megtudta és megértette Andor a veszedelmet. De ő nem reszketett, hanem eltökélten szólt:

— Nincs vesztegetni való idő! Gyorsan, segítségükre kell mennünk!

— Hová gondolsz? Magunk is elbolyongnánk és oda vesznénk.

— Csak jöjj! Gondoltam valamit... majd ut-közben megmagyarázom.

Már futott is Andor. De Elek nem követte. Tétovázva, remegve állt ott a kapuban. Mit tegyek? Fusson a mamához és mondja el neki? Akkor atyjok is megtudja s kéri számon, hogy a kapott intést megszegte és főképp avval a vásott Bódival pajtáskodtak.

— Még nem szólok... Majd később... Talán mégis haza találunk... akkor titokban marad... Kimegyek a partra, kiáltozok, tnlán meghallják...

Ki is ment a partra, kiáltozott, míg csak teljesen be nem rekedt. Mind hiába, tudta maga is. Mikor beesteledett, végre

vissza tért a házba. Itt már együtt voltak a vendégek, vig Szilveszter-estére készülve; otthon volt már az apa is. Sápadtan, remegve lépett be Elek. Nem halaszthatta tovább a vallomást. Félre hívta atyját és nagy nehezen elhebegte, hogy Béla és Iluska künn vannak Bódival a ködben a tó jegén.

— Szerencsétlen gyermekek! riadt fel az apa.

Nem gondolt most arra, hogy Eleket dorgálja. Tenni kellett valamit. A vendégek jó kedvének is vége lett. Nagy volt a rémület, zürzavar. Százfélét is tanácsoltak. Végre sem határozhattak egyebet, mint azt, hogy maga az apa néhány elszánt emberrel neki indul a keresésnek. Visznek fáklyát, visznek eleséget, mert hát ha maguk is eltévednek a jégen? De nem ez a veszedelem volt a fő.

— Ki tudja, rájuk találunk-e? szólt az elkomorodott apa. Ki tudhatja azt, merre bolyongottak el a szerencsétlen gyermekek a végtelen jég-mezőn! Mire valahol rájuk bukkanunk, talán már meg is fagytak!

Némi idő telt a készülődésbe, de a mentő csapat aztán Isten nevében megindult. Az elbusult vendégek elkisérték a partig. Ott kullogott leghátul Elek is, aki büne tudatában olyasmit érzett, mint ha elől kellene lennie a mentő csapatban; de még sem ajánlkozott.

— Apácska úgy sem vinné magával, nyugtatta meg magát.

A parton maradók még egyszer kezét szorították a mentő csapattal, de ez igazában még meg sem indult, midőn a tó jegéről a ködből hangok hallatszottak, néhány pillanattal később pedig legelőször is egy kutya tünt elő. Utána egy öreg görnyedt férfi, aki ölében hozott valamit vagy valakit, aztán két fiu, kik közül a kisebbik már alig vánszorgott s erősen kapaszkodott a nagyobbiknak a karjába; leghátul egy nagy fiu, aki, mikor a part közelébe értek, hirtelen oldalt kanyarodott és elfutott. Aki ismerte, rá ismerhetett benne Bódira.

(Folytatása a 446. lapon.)

MAMA ÖLÉN. (Lásd a 447. lapon.)

A FÜRGE BÚJA. (Lásd a 451. lapon.)

(Folytatás a 443. laphoz.)

Nem törődött senki a Bódi elillanásával, mert olyan öröm-ujjongás támadt, hogy jó ideig alig is értették egymást. Igen! Hiszen ez a vén Ambrus halász . . . az ölében meg Iluska, akinek nem lehet baja, mert ime, talpra áll és az apa nyakába ugrik. Az meg Béla, aki Andorra támaszkodva baktat.

Itt vannak, meg vannak mentve! Hogy a vén Ambrus halász és Andor mentették meg, azt mindenki láthatta. De hát hogy sikerült oly gyorsan a nehéz és veszedelmes vállalkozás? Volt persze sok kérdőzködés.

— Ennek a jó öreg halásznak köszönhetjük, mondá Andor.

— No, no, nem éppen, szólt az öreg. Inkább az urfinak, akinek, mondhatom, helyén van az esze is, a szíve is. Meg tudta a bajt és futvást jött hozzám, nem tudnék-e segíteni? Hát, nem dícsékvéskép mondom, jó helyre jött, mert Isten segítségével több mint ötven esztendeje járom télenyáron a Balatont. Aztán itt van az öreg Hogyvót kutyám, az nem téved el se ködben, se sötétben. Mikor három életet köll megmenteni, csak nem mondhattam, hogy nem megyek. Hanem öreg ember vagyok, aztán meg, ha bizom is a kutyám szimatjában, mégis csak eshetik baj; hát szükségem még valaki, aki rá szánja magát a veszedelmes utra. Keresni kellett volna még egy bátor embert. De Andor urfi nem akart várni, azt mondogatta, hogy nagyon sietős a dolog, majd ő maga kíséri el. Mondottam neki, hogy nem állhatok jól róla, mi lesz a dolog vége, mert aki ilyenkor a Balatonra indul, nem tudhatja, mi éri; de az urfi nem tágitott. Hát tüstént megindultunk, a Hogyvót kutyám kiszimatolta a nyomot, a jó Isten megsegített, rá találtunk a gyerekekre, a Hogyvót pedig hiba nélkül haza vezetett.

Ez alatt beértek a házba. Vissza tért a jó kedv is. A jó öreg halászt gazdagon megjutalmazva bocsátották haza a kutyájával; Andort pedig majd agyon szorongatták

az öleléssel, leginkább persze a néni és a bácsi.

— Kedves, derék, okos, bátor fiu! Neked köszönhetem két gyermekem megmentését! Iluska, Béla! Eltetek fogytaig megemlékeztek róla!

Iluska is, Béla is nyakába ugrottak Andornak.

— Beszélhet nekem Bódi, de még Elek is, szólt a leányka. Tudom én már, kiről mit gondoljak!

— De még én is, tette hozzá Béla. Láttam Bódit, mily gyáván remegett a bajban. És mikor ott veszedelemben voltunk, nagyon jól megértettem, ki jár jó uton: az-e, aki haszontalan csinyekre csábit, vagy aki elfeledve sértést, bántalmat, okosan és bátran megment a veszélyből. Jó lecke volt ez nekem!

Elfogódva, de őszinte tekintettel lépett Elek is Andorhoz és kezét nyujtva szólt:

— Bocsáss meg, Andor! Én, a legidősebb, aki példát adtam öcsémnek, én vétettem ellened legnagyobbat. Szégyenkezve látom be, mennyivel különb vagy nálamnál, aki gunyolni meretelek, csak hogy egy követ fujjak azzal a silány Bódival. De ennek vége. Ma van az esztendő utolsó napja és ma volt az utolsó napja a Bódival való pajtáságomnak is. Csak a rosszban voltam eddig leleményes és merész, de jóban oktalan és gyáva. Ezen túl rólad veszek példát és talán majd egyszer méltónak találsz, hogy igaz barátok legyünk.

Andor nemes jósággal ölelte meg Eleket s vígan, boldogan fejezték be az ó esztendőt. Az új évben egészen új uton indultak meg Elek és Béla, csak hogy mindjárt az első napon szomorúságuk volt: Andornak újév napján délután már haza kellett utaznia. Elkísérték a vasuti állomásig és sokáig néztek a tova robogó vonat után.

— Mily kár, hogy nem maradhatott tovább! Éppen akkor kellett válnunk, mikor végre már beláttuk, milyen kedves, derék vendégünk volt!

MAMA ÖLÉN.

(Képpel a 444. lapon.)

*Van zsöllye, van pamlag,
Kanapé, kerevet —
De van egy pihenő.
Melyet jobb szeretek.*

*Arany-trónusnál is
Kelvesebb énnekem;
Ha, drága jó anyám,
Uthetek térdeden!*

AZ UJ ÉV TÜNDÉRE.

(Képpel a ezimlapon.)

A VÉGTELEN idő egy határ-mesgyéjén, mely csak egyetlen röpke perczből áll, két alak találkozik. De mennyire különböző!

Roskatag, fáradt vén az egyik, fakó képén a közeli elmulás szomorú jeleivel. Bájos üde fiatal tündérke a másik, rózsás képű, eleven.

Az elmúlt Ó-Év az egyik, a jövő Uj-Év a másik. Csak egy tűnő pillanat, ameddig láthatják egymást, ezután többé soha.

Bánatosan szól az Ó-Év:

— Jőjj már, válts fel, szép utódom! Az én uralmam lejárt! Mindenemet rád hagyom, uralkodjál boldogan!

Az Uj-Év ifju tündére kíváncsian nézett széllyel, hogy milyen az öröksége, mit az Ó-Év ráhagyott. Legelőször vig mosoly derült arcára, de mihamar komoly gond is tünt fel rajta, amint végig tekintett az emberek ezer millióin.

— Nagy, nehéz feladat vár! Milliókban élnek vágyak, nagy remények, kívánságok s mind türelmetlenül lesi, hogy meghozzam számukra a teljesülést. Más felől meg milliókat nyom nehéz gond, fájdalom, szomorúság, szenvedés; tőlem várják enyhülését. Ezer munka, csak megkezdve, várja a befejezését; sok rut viszály, háborúság az áldott megbékülést. Megbirkok-e annyival?! Habozott, de csak egy perczig.

— Megpróbálom s bizom is. Csak az ember híven kövessen mind-végig a jó ösvényen: lelkesüljön az igazért, ne fáradjon el a jóban, kitartással munkálkodjék s ha bú éri, hitét soha ne veszítse, a csüggedést ne ismerje! Akkor el is éri, amit epedve vár, a:
Boldog új esztendőt!

JUTALOM KISORSOLÁSA.

A »Kis Lap« ötvenhetedik kötete ezzel a számmal végéhez érven, megjött újra annak is az ideje, hogy a rejtvények és feladványok legszorgalmasabb megfejtői közt a kitűzött jutalmakat kisorsoljam.

Örömmel tapasztaltam, mily számosan voltak, akik az év elejétől az év végeig lankadatlanul tartottak ki e téren. A buzgók közt is legbuzgóbbak voltak pedig:

Mérey Agótha és Dalma, Veress Gizike, Kazy Livia, Nagy Lenke és Ernő, Hollós László, Pollák testvérek, Kossaczky Gyula, Molnár Ferencz, Badics Gizi, Preisach Frida, Boros Emmike, Husz Miczi, Lakner Margit, Jákó Margit, Czakó Miklós, Lengyel Margit és Kálmán, Sier Friczi, Naschitz Gyuri, Kazy Péter, Gázsó testvérek, Reich Frigyes, Luczenbacher Ada, Láner Nelli, Boros Ilona, Gyika Alice és Marianna.

Ezek közt a kisorsolás szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek:

Preisach Frida, Budapesten. Jutalma: »Régi tündérmesék«, pompás kiállítású mesekönyv, minden lapon művészi rajzokkal, dísz-kötésben.

Kazy Péter, Ipoly-Balagon. Jutalma: »A mesemondó«, képes mesekönyv, Gyula bácsitól, eredeti rajzokkal Löschinger Hugótól, dísz-kötésben, szín-nyomatu borítékkal.

Badics Gizi, Békés-Csabán. Jutalma: »Tengeren innen, tengeren túl«, mesék, írta Kemenczky Kálmán, számos képpel, dísz-kötésben.

A nyerteseknek a kiadó-hivatal a jutalomkönyveket megküldi.

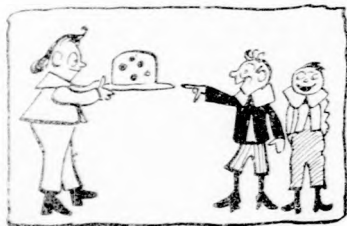
VAD LACZI RAJZAIBÓL.

— Ünnepi karczolatok. —

KEDVES Forgó bácsi! Hallottam is, olvastam is a nagy ujságot, hogy az új esztendőben az én kedves Ferke pajtásom fog kedves Forgó bácsihoz berukkolni. Nem vagyok én irigy ficzkó, hát igazán örültem a jó hírek és előre elképzelem, mily jól fognak a »Kis Lap« olvasói mulatni a Ferke pajtás rugaszkodásain. Nem is akarok utjában lenni, inkább pihentetem a tollamat és rajz-ónomat. Bucsuzóul azonban még küldök néhány apró karczolatot, melyeket az ünnepi kurta kis vakációban történt eseményekről hevenyésztem.

Mert tudja, kedves Forgó bácsi, ahol én meg a pajtásaim vagyunk, ott mindig történik valami esemény és mindig nevetés a vége. Éppen csak annyi a különbség, hogy egyszer mi nevetünk rajta, máskor meg — mások nevetnek rajtunk. De hát mért ne legyen másnak is egy kis mulatsága?

Az a bikfiéz Kósza Dani pajtás az oka, hogy ünnep szombatján nem mi neveltünk. A Rontó Pali pajtásommal sétáltam, mikor szembe jött Dani pajtás. Tányéron gyönyörű kalácsot vitt. Mindjárt sejtettem, hogy a

mamája küldi a szomszédba a nénijének. De hát persze, Dani nem vitte egyenest oda, hanem büszkélkedve kószált el vele. Palinak mindjárt megfájult a foga a jó harapni-valorára és nekem is iziben olyan-fajta fogfájásom támadt.

— Kié az a szép kalács? kérdé Pali.

— Kié volna? Az enyém! hetvenkedett Dani.

— No, ha a tied, akkor a mienk is, mert jó pajtások megosztóznak a jóban, mondom én.

— No persze! Ebben ugyan nem kopik a fogatok!

Hátra is dugta Dani a kalácsot, csak hogy ez nem segített rajta. Hamarosan az lett belőle, hogy Dani a földre csüesült, mi pedig elfutottunk a kaláccsal. El is

jutottunk rendes buvó-helyünkre, megtörtük a kalácsot, de épp csak bele kóstoltunk — hát nem nyakunkra hozta Dani az én apámat is, a Paliét is? Már a többit aztán nem is mondom. Lehet, hogy valaki nevelt rajta. Én meg Pali nem neveltünk. De még Dani sem. Ó is kikapott.

Dani boszut lihegett. Tudta, mert Pali már előbb emlegette, hogy Pali meg akarja tréfálni a pék-inast, akivel rég háboruságban élt.

— Már keritettem zubbonyt és sipkát, mondá Pali. Holnap reggel felöltözöm pék-inasnak és mikor a Jóska pék-inas holnap a süteményes kosarát nálunk a pitvarban leteszi s benn a konyhában a szakácsnéval számol, szépen elemelen a kosarat és bejárom az utcákat, eladom a kiflit, zsemlét. Fele áron adom, jó vásárt csapok.

Terve nagyon jól sikerült. Vigan sétált végig az utcán és oda sem ügyelt, hogy

egy vén koldus két mankón biczeg vele szembe.

— Adj egy cipót, fiaeskám! siránkozott a koldus. Nincs pénzem, hogy vehessek.

— Már pedig ma pénzért, holnap ingyen, vágott Pali hetykén vissza.

— Ugy? No hát mindjárt fizetek!

De nem a zsebébe nyult a koldus, hanem kikapta a hóna alól a mankót és hirtelen úgy mellbe bökte Palit, hogy hátra bukfenyezett. A koldus pedig elkapta a kosarat és mankó nélkül futásnak eredt.

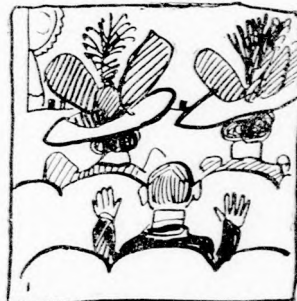
Oktondi volt Pali, nem ismert rá a koldusra. Torka szakadtából ordította:

— Tolvaj! Gyilkos! Rabló! Fogják meg!

Ossze futottak az emberek, el is fogták a koldust, aki ijedtében eldobta a kosarat.

Szétgurult a sok szép sütemény; utcazi gyermeközök, de bizony egy pár kőbor eb is kaparitott el zsemlét, kiflit, amihez jutott. Fele-harmada sem került vissza a kosárba, mire Pali, s a híres Jóska pék-inas is oda ért. Pali most már ráismert a koldusban Danira, de csak az lett belőle, hogy a pék-inas mind-kettejükön kereste az árát. Hogy nagyobb baj ne legyen, oda adták mindketten a pénzüket, amit Karácsony estéjén angyal-fiába kaptak. Az emberek nevettek; Pali és Dani nem nevettek.

En is bizvást nevettem, mert csak mesziről néztem a gabalyodást és megmaradt a pénzem. Szükségem is volt rá. Mert régi tervem volt, hogy elmegyek színházba, urak pedig urasan, zsöllye-székre, ahol az urak és uri asszonyok ülnek. Majd eszi a méreg a pajtásaimat, ha elbeszélem nekik. Ok még soha sem voltak színházban másutt, mint fönn a kakas-ülön.

Parádéba öltöztem, elmentem, be is ültem a helyemre. Magammal nagyon meg voltam elégedve, de a székekkel nem egészen. Nagyon alacsonyra szabták, alig látszott ki a fejem a sorból. Ez még hagyján! De mihamar azt tapasztaltam, hogy az uri asszonyok társasága nem mindig szerencse. Mert éppen elmébe két asszonyság ült olyan óriási bőbitás kalappal, hogy semmit sem láttam tőlük. Mit csinálnak a szinpadon: tótágast állnak-e vagy czigánykereket hánynak? — nem tudhattam.

Nem oda Buda! Nem azért fizettem

olyan tömérdek pénzt, hogy két kalapot bámuljak. Majd segíték én a bajon. Oda szóltam kerekén:

— Nénikék, vegyék le azt az irgalmatlan bóbitát a fejről, mert nem látok tőlük semmit.

Mérgesen hátra fordultak, de nem teljesítették jogos kívánságomat. Hanem én sem hagytam annyiba.

— Ha nem engedik, hogy lássak, akkor hát mondják el, mit csinálnak a komédiások?

Megint csak mérgesen hátra fordultak.

— Csitt! Hallgass! Ne zavarj!

— Nem hallgatok biz' én! Ha nekem elrontják a mulatságomat, hát én is elrontom a magukét!

Mikor én mérges vagyok, biz' akkor nem suttogok, hanem ordítok. Hát ebből nagy zene-bona lett, és egyszerre csak azt vettem észre, hogy... no, minek beszéljem el hosszasan? Lerajzoltam. Aki akarja, megérti, mi történt velem.

No, több is veszett Mohácsnál. Röpültem egy kicsit, de nem tört se kezem, se lá-

bam, se nyakam, hát se baj! A pénzem oda ugyan és szindarabot nem láttam; de akinek esze van, mindenből okul. Megtanultam, hogy jobb nekem a pajtásaimmal lenni ott fenn a kakas-ülön.

Boldog újvet kíván kedves Forgó bácsinak

régi hive

Vad Laci.

KÉPREJTVÉNY.

Az itt lerajzolt alakok és tárgyak mindegyikének írjátok le a nevét. Ha e szavakat aztán kellő sorban helyezitek egymás alá, a kezdő-betűkből kitűnik, mit kíván Forgó bácsi az ő kis olvasóinak.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tannenburgi Róza.”

Elbeszélés, írta **Schmid Kristóf**, átdolgozta **Donászy Ferencz**; hat színes képpel, díszes kötésben.

A pénzem
átam; de
kul. Meg-
jtásaimmal
ves Forgó

d Laczi.

mindegyiké-
után kellő
dő-betűkből
s olvasóinak.
orsolt kapja
et:

átdolgozta
ppel, diszes

A FÜRGE BUJA.

(Képpel a 445. lapon.)

SOHA sem hitte volna a kis Fürge kutya, hogy ilyen szomorú állapotra jusson! Azt hitte, nincs nálánál szerencsésebb kutyácska, őt irigyelheti mindenki; most pedig ő tekint irigyen. És kire? Ellenségére, a Hópöhöly cziczára! Hát nem keserű sors ez?

Még csak nem is régen, a múlt héten, egészen másképp állt a világ sorja. Akkor sem igen szerette ugyan azt a kényes Hópöhöly cziczát, de nem is sokat törődött vele. A czicza a kis Anikóé, az játszik vele, dédelgeti, etetgeti; no, hát csak mulassanak kedvökre? Még sokkal jobban mulat Fürge az ő kis gazdájával, Imrikével. Együtt futkosnak, kergetőznek és a jó harapni való is böcsülettel osztoznak, mert Imrike dehogy tudott volna jóízűen eszegetni, ha nem juttat hűséges játszótársának is egy-egy falatot.

Ez tehát így nagyon jól volt, nagyon szépen volt. Mért is nem maradhatott így?

Anikó az oka, vagy a nagymama, vagy mind a ketten. Mert a nagymama elvitte magával néhány hétre Anikót, de a cziczát itt hagyta. Aggódott Anikó, mi lesz az ő kedves cziczájával, de a jószívű Imrike megnyugtatta:

— Bizd csak rám? Majd gondját viselem.

Aki pedig szavát adja, legyen is ura. És akire másnak a jószága van bizva, az még jobban tartozik ennek gondját viselni, mint a saját magáénak.

Imrike ura lett a szavának. Nem lehetett Hópöhölynek semmi panasza. Nem is volt. Egy-két nap mulva már épp úgy szerette Imrikét, mint azelőtt Anikót. Ott feküdt dorombolva az ölében, engedte magát simogatni, etetni... egy szó mint száz, teljesen meg volt elégedve.

Bezzeg nem volt Fürge! Jó falatokban most sem esett ugyan rövidsége, de kis gazdája nem játszott vele annyit, mint eddig. És miért? Mert azt a kényes cziczát hordezgatta ölben. Nem borzasztó ez? Bizony borzasztó és hallatlan!

Már nem csak szomorú, hanem mérges is volt Fürge és olyan-formát gondolt, hogy kitölti a mérgét a Hópöhöly cziczán. Meg is próbált egy kis parázs kutya-macska háborút, de hajh!... ezzel járta még csak meg igazán! Mert, hihetetlen, de igaz: Imrike a czicza pártjára állt és kicsibe mult, hogy föl nem mondta Fürgének a barátságát.

— Ne irigykedjél, Fürge! Azért, hogy most a cziczának gondját viselem, szeretlek én téged is. És ha jó pajtásom vagy, meg kell barátkoznod azzal, akinek én jó barátja vagyok. Ne bántsd a cziczát!

Lassan-lassan megértette Fürge. Nem vicsorgatta többé Hópöhölyre a fogait, nem irigykedett, hanem mikor Imrike a cziczát dédelgette, hát Fürge vigán ugrált mellettök, aztán együtt pihengettek, eszegettek s jutott idő arra is, hogy Imrike és Fürge sétáljanak, futkossanak. Nem is busult Fürge többé. Talán olyan-formát gondolt:

— Aki irigykedik, saját magának szerez kinos perczeket, míg a nyájas jó barátság vig napokat biztosít.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 25-dik számában közölt oszlop-rejtvény megfejtése:

SZ	I	T	A
K	A	R	Ó
L	I	B	A
R	Á	B	A
K	E	D	D
Ö	K	Ö	R
A	P	Á	T

Helyesen fejtették meg: Molnár Ferencz, Preisach Frida, Jurenák Gizi, Mérey Ágosta és Dalma, Urbán Elly, Lakner Margit, Kündl Ignác, Révész Ara, Mahr Károly, Ybl Márta, Hollós László, Czakó Miklós, Pollák testvérek, Sélley Lili, Szilágyi Ernő, Dóra Jenő, Popper Elza,

Vidor Ilonka, Jákó Margit, Aninger László, Kloos Gizella Zechmeister László, Badics Gizi, Berecz Sarolta, Kornstein Egon, Székely Margit, Lengyel Margit és Kálmán, Lehoczky Agáta, Takács Jenő, Kázy Péter, Fodor Lenke, Láng Miklós, Veress Gizella, Földváry Márta, Zeiller Gizi, Gutman Erzsike, Kossaczky Gyula, Háry Irén és Juliska, Izsák Erzsike és Dalma, Térfly Marianna, Komlós Andor és Tibor, Kiss Margitka, Langer Sándor és Pista, Janny Gizike, Kummerer Paula, Szitányi Lola és Ella, Thaly Florence, Gyurkó Anizia, Lejpniker Ilonka és Mátyás, Boros Ilona, Kövesi Jenő, Virághalmy Juliska, Pap Lilike, Halassy Vodka (?) Wurm Betty, Frank Irén és Jolán, Láner Nettó.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörtént, nyertes lett *Kossaczky Gyula*, *Balassa Gyarmaton*, kinek a jutalom-könyvet (*Rüstig Zsigmond*, az új *Robinson*, írta *Marryat*, a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska Géza*, 94 képpel, kemény kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Az ujévi ünnepek alkalmából, mint az előző években, úgy most is: a ragaszkodásnak, szeretetnek, hűségnek annyi meghatározható nyilatkozataival és jeleivel halmoztuk el engem, hogy ismét csak ahhoz az egy rövid, de hálás szívem érzelmeit teljesen kifejező szöveghez folyamodhatom: *köszönöm!*

Basa Józsi, Bizonyára gyönyörűséged telhetik a szép meleg-házban, melynek polczain virul most, kemény télen, a rózsák és ibolya. De virul az emberek arcán is. Csak néznél most szét a főváros koresolya-térein: mennyi ibolya virul ott a vidám csuszkálók arcán, s fakad piros rózsák-bimbó az orrukon! De meg gyönyörű palma-erdőnek ezüst levelei is ragyognak a külső ablak üvegén. Tündéri látvány az! Természetes, hogy e fagyos növényzet középett a te virágos küldeményed csak annál kedvesebben fogadom. Még most is oly ép, mintha a kertész csak ma reggel szakította volna. Nagyon köszönöm. — **Hefty Andor**, Mentül előbb örvengezz meg vissza tért egészséged hírével. — **Háry testv.** *Dalma* női név. — **Kovács testv.** Azt a pirosló bimbót kiötök rajzolta? Esztike vagy Gyuricza? Mert ügyes ám! — **Térfly Marianna**, Az új évszázad első esütörtökén szívesen látlak. — **Szitányi testv.** Fájdalmasan esett olvasnom, hogy mind a ketten ágyba szorultatok. Talpra mentül előbb! El ne mulasztjátok a koresolyázást, a legkedvesebbet, amit a tél nyújthat. Szíves köszönetemet annak a »másik« kéznek, mely a tiéteket fölvtárolta. — **Popper Elza**, Volt ebben a rovatban a m. számban egy üzenet, mely te rád is rád szólt. — **Hollós László**, Ha felelet nem érkezett, nem tehetek róla. Hát ha megesett, hogy Kerpely

Ilona nemis kapta leveledet? Ez nincs kizárva. — **Kázy Livia**, A karácsony-fia nagyon bevált. Különös jó izt adott neki az, hogy oly kedvesen emlékeztél meg rólam. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Beck Ernő és Ottó (Bpest, V. Lipót-körút 16. III. em.) a hozzájuk küldött képes lev. lapokat örömet viszonzozák hasonlókkal. — *Fischer Endre* (Selmeczbánya, Háromságtér) a hozzá küldött képes lev. lapokat szívesen viszonzozza hasonlókkal.

Jó Szív.

Az Országos Gyermekek-védő Egyesületnek: ifj. *Edelstein-Gyulai* Poldi gyűjtése 10 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozók!

F. b.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1900-diki első félévi folyamára.

— A „KIS LAP“ 58-ik kötete. —

»Kis Lap« 57-dik kötete ezzel a számmal be van fejezve s az új évvel megindul az újabb immár ötvennyolcadik kötet.

Kérjük »Kis Lap« t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre	... ..	2 K.
Fél évre	... ..	4 ..
Egész évre	... ..	8 ..

Az előfizetések, legzélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.